

הגעה לסיום המלחמה באוקראינה / דיוויד לוי

גנרל קולין פאוול, שהיה יו"ר המטות המשולבים של ארצות הברית במהלך מלחמת המפרץ הראשונה (1990–1991) ובוגר מלחמת וייטנאם כקצין זוטרי, ניסח את "תורת פאוול" ליציאת ארצות הברית למלחמות. בתורה זו שש שאלות שיש להשיב עליהן בחיוב לפני היציאה למלחמה:

1. האם זה אינטרס לאומי חיוני?
2. האם יש יעדים ברורים?
3. האם הסיכונים והעלויות נותחו באופן מלא וביושר?
4. האם יש תמיכה בבית ותמיכה בין־לאומית רחבה?
5. האם כל שאר אמצעי המדיניות הלא אלימים מוצו במלואם?
6. האם יש אסטרטגיית סיום סבירה?

הפלישה של רוסיה לאוקראינה כבר בשנתה השנייה, ותורת פאוול מספקת עדשה מועילה לבחון באמצעותה את המצב הנוכחי של המלחמה. לכל אחד מהמשתתפים המרכזיים במלחמה מטרות שונות. ברור שלרוסיה ולאוקראינה, שתי היריבות הלוחמות, מטרות מנוגדות. עם זאת, לשחקנים התומכים באוקראינה ולכאורה גם

במטרותיה – ארצות הברית ומדינות נאט"ו האירופיות – מטרות שונות זו מזו ושונות מאוקראינה.

רוסיה

על פי ההצהרות הפומביות של נשיא רוסיה ולדימיר פוטין, הייתה הפלישה לכאורה אינטרס לאומי חיוני עבור רוסיה. בתחילת המלחמה הכריזן שמטרת "המבצע המיוחד" היא: "לחתור לפירוז צבאי של אוקראינה ולטיהורה מהנאציזם". פוטין ראה את התרחבותה של נאט"ו מזרחה לעבר רוסיה בעשורים שחלפו, ואת מדיניות החוץ של אוקראינה הסוחפת אותה למחנה המערב, כאיום על מדינתו. למרות שהיה יכול עדיין לנקוט מהלכים מדיניים, במסגרת תפיסתו את אוקראינה כחלק מ"העולם הרוסי" בחר לפלוש אליה, כאשר הצטרפותה האפשרית לנאט"ו היא העילה.

עד כה כשלה רוסיה בהשגת יעדיה, אך פוטין, לפחות בפומבי, עדיין דורש את השגתם. ב־30 בינואר 2023, כשנה לאחר תחילת הפלישה, הצהיר מזכ"ל נאט"ו ינס סטולטנברג שעדיין לא נראים סימנים שרוסיה מעוניינת לנהל משא ומתן להשבת השלום, אלא דווקא על כוונה הפוכה – רוסיה מגייסת כ־200 אלף חיילים נוספים, וממשיכה לרכוש כלי נשק ותחמושת באמצעות ייצור מקומי וייבוא ממדינות רודניות כגון איראן וקוריאה הצפונית. נראה שהצמרת הרוסית בונה על שמדינות המערב יתעייפו מהעימות – כפי שהצהיר לאחרונה סגן יו"ר מועצת הביטחון של רוסיה, בעברו ראש ממשלתה,

דימיטרי מדבדב: "ארצות הברית תמיד נוטשת את חבריה ואת שלוחיה הטובים ביותר. במקדם או במאוחר זה יקרה גם הפעם". לא קל לענות לשאלה האם העם הרוסי תומך במלחמה באוקראינה. סקרי דעת קהל מראים מנעד של תמיכה ציבורית ב"מבצע הצבאי המיוחד" של פוטין, אך ייתכן שהם אינם משקפים את הרגשות האמיתיים של הציבור. המלחמה עוררה גל של התחמקות מגיוס של גברים רוסים בגיל השירות. על פי דיווחים שונים, מאות אלפי גברים עזבו את רוסיה למדינות שכנות או ליעדים מרוחקים, מחשש לגיוס או לסגירת הגבולות. יש גברים שגויסו על אף שקיבלו פטור בגלל המקצוע שלהם או בגלל מצבם הבריאותי. אחרים התחבאו מקציני הגיוס או נמנעו מהגעה למקומות ציבוריים, שבהם ניתן לבדוק את המסמכים שלהם. היציאה ההמונית יצרה חוסר איזון מגדרי בולט במוסקווה ובערים אחרות, והשפיעה על העסקים וחיי החברה.

לרוסיה בעיות נוספות. כפי שציין לאחרונה מנהל הסיי-איי ויליאם ברנס בריאיון ל-CNN, רוסיה משלמת בעלויות גבוהות, כולל באבדות צבאיות, בנזקים כלכליים מצטברים ובנזק עצום למוניטין הכללי שלה ולמוניטין של מערכות הנשק שהיא מייצרת ומשווקת. מם פופולרי מסכם את זה: "פעם חשבתי שרוסיה היא הצבא השני הכי טוב בעולם, עכשיו אני חושב שזה אולי הצבא השני הכי טוב באוקראינה".

הדעות בנוגע לאופן סיום המלחמה מבחינתה של רוסיה פרוסות לכל רוחב מנעד האפשרויות. בקצה אחד יש הרואים את רוסיה מנהלת מלחמת שחיקה ממושכת, שבסופה תישאר אוקראינה בלי גברים ניתנים לגיוס בעוד היא מנצלת את עדיפותה המספרית בגברים בגיל השירות. כאשר תיחלש מספיק, תכבוש רוסיה את דונבס ותפתח את הדרך אל העיר חרקוב ולנהר הדנייפר. בתרחיש זה רוסיה בסופו של דבר תכבוש לפחות מחצית משטח אוקראינה. בקצה הנגדי יש הטוענים שרוסיה עלולה לקרוס באופן מוחלט, ולהתפרק למספר מדינות המבוססות כל אחת על המחוזות שלה, או לפחות שתתפתח בה מלחמת אזרחים שנייה.

במהלך המלחמה היו לרוסיה כמה הצלחות קטנות. מוסקווה וטהראן התקרבו בשל הסכסוך, כאשר האחרונה מספקת לראשונה מאות כטמ"מים חמושים וסיוע צבאי אחר בשעה שרוסיה מוכרת לאיראן מטוסי קרב מסוג סוחוי-35. מדינות רבות, במה שמכונה "העולם הדרומי" וכולל את הודו, ברזיל ודרום אפריקה, בחרו להישאר ניטרליות למרות לחצים מצד מדינות המערב שתמכו באוקראינה. מערכת היחסים של הקרמלין עם בייג'ינג נותרה חזקה, וסין ממשיכה לקנות נפט וגז מרוסיה ושוקלת לספק לה סיוע צבאי. במשך רוב תקופת קיומה של ברית המועצות היו מוסקווה ובייג'ין יריבות. היום סין ורוסיה עומדות שכם לשכם, וכפי שנכתב בעיתון האקונומיסט: "סין נהנית מכך שיש לה בעלת ברית באו"ם, ושהיא יכולה לעמוד מן הצד בעוד רוסיה מתנהלת כבריון. כמו כן, רוסיה

היא מקור יקר ערך לסחורות שמסופקות יותר ויותר בתנאים שקובעים הסינים".

האם לרוסיה יש אסטרטגיית סיום למלחמה? מאחר שלא הצליחה להשיג את המטרה הראשונית של פלישתה לא ברור מה הגדירה כמטרת הסיום. בשלב זה, הסכמים להפוגות או להפסקת המלחמה נראים רחוקים מהשגה. אוקראינה ממשיכה לקבל סיוע מהמערב, ואילו לרוסיה מאגר עצום של כוח אדם. לכן כל צד מאמין שעם הזמן ישתפר יחס העוצמה לטובתו וכי על-כן סיכוייו לנצח ישתפרו. אם במועד עתידי כלשהו יהיה ניתן להשיג הסדר, טיעון הפתיחה של רוסיה יהיה שיש להכיר בכל אזור דונבס וחצי-האי קרים יוכרו כחלק מרוסיה. עמדה זו הפוכה לחלוטין לדרישתו של נשיא אוקראינה, וולודימיר זלנסקי, להחזרת כל האדמות שכבשה רוסיה במזרח-אוקראינה, כולל במלחמה הקודמת ב-2014, שרוסיה תפצה את אוקראינה על הנזקים שנגרמו לה ושמנהיגיה יועמדו למשפט בבית דין לפשעי מלחמה.

אוקראינה

עבור אוקראינה אין ספק שמלחמה זו מתנהלת על אינטרס לאומי חיוני – מלחמת קיום. אוקראינה רוצה לחזור למצב שקדם ל-2014, לפני שרוסיה השתלטה על חצי האי קרים ותמכה בבדלנים שהשתלטו על שטחים נוספים במזרח אוקראינה. פירוש הדבר הוא שיקום שלמותה והשבת ריבונותה לכל שטחיה, כמו גם הבטחת יציבותה וביטחונה. אוקראינה גם רוצה להצטרף לנאט"ו ולאיחוד

האירופי, רעיון שהנרי קיסינג'ר תומך בו ורוסיה מתנגדת לו בכל תוקף ולמעשה היה העילה לפלישתה. ללא הצטרפות אוקראינה לארגונים הללו, רוסיה עשויה לחדש את המלחמה במועד מאוחר יותר.

מספר האבדות של אוקראינה במלחמה עד כך מוערך כ־130 אלף חיילים, ומספר רב של אזרחים שנהרגו או שנפצעו. צבא אוקראינה עדיין מחויב למלחמה, אבל חסרות לו עתודות כוח האדם שיש לרוסיה. ככל שתתמשך המלחמה תהפוך סוגיית כוח האדם לתורפה המרכזית של אוקראינה. כמו כן, בגלל המלחמה אוקראינה סובלת ממשבר הומניטרי, קושי כלכלי ניכר ואתגרים פוליטיים. כדי להמשיך להילחם היא זקוקה לתמיכה בין־לאומית ממושכת במימון, בנשק ובעיצומים נמשכים על רוסיה.

נכון לעכשיו, ההנהגה האוקראינית מאמינה שיש לה את היכולת להמשיך להילחם, ועם המשך התמיכה שקיבלה עד כה תוכל לממש את מטרותיה. פירוש הדבר הוא שכרגע, כמו רוסיה, אוקראינה אינה מעוניינת בסיום המלחמה באמצעות משא ומתן.

אירופה

הפלישה לאוקראינה איחדה והמריצה מחדש את נאט"ו. במאמר שהתפרסם לאחרונה בעיתון אקונומיסט נכתב: "בעוד נאט"ו הישן היה תגובתי, הוא נבנה כעת מחדש כדי להרתיע את רוסיה בזמן שלום ולהגיב מיד ובעוצמה ברגע שהיא מאיימת לפלוש לשטח חברי".

בתחילת המלחמה הייתה אירופה תלויה בייבוא נפט וגז מרוסיה, בערך 50% מייצוא הנפט הגולמי והמזוקק של רוסיה ויותר מ-60% מייצוא הגז של רוסיה היו לאירופה. פוטין לקח הימור אסטרטגי נועז, שכאשר יגיע החורף אירופה תזדקק לנפט ולגז של רוסיה ועל כן יוכל לאיים עליה שיפסיק את האספקה אם לא תיעתר לדרישותיו. גם אם לא יוכל להשפיע על כל מדינות אירופה – יפרק את אחדות השורה משום שחלקן יהיו נואשות להספקת הנפט והגז מרוסיה לחימום אזרחיהם.

ההימור כשל. שני אירועים בלתי צפויים שמרו על מדינות אירופה: הראשון, סתיו וחורף מתונים במידה שוברת שיא, בדרך שהצורך בחימום פחת באופן קיצוני; השני, אירופה מצאה מקורות חלופיים לאנרגייה מהר ממה שקודם נחשב אפשרי. גרמניה, למשל, עיכבה את סגירתם המתוכננת של כוריה הגרעיניים. בשורה התחתונה, האיחוד האירופי פחות מפחד ויותר מאוחד בשלב זה ממה שמוסקווה, וושינגטון ואפילו בריסל חזו בתחילת המלחמה.

על אף שאירופה ככלל מאוחדת בהמשך התמיכה באוקראינה, הציבור האירופי חלוק בנוגע לאופן שבו המלחמה צריכה להסתיים. לפי סקר שערכה לאחרונה YouGov, חברת בריטית למחקרי שוק וניתוח נתונים באמצעות האינטרנט, השוודים, הדנים והבריטים מאמינים שהמערב צריך לתמוך באוקראינה עד שרוסיה תיסוג לחלוטין מכל שטחי אוקראינה. לעומתם, האיטלקים מעדיפים סיום המלחמה באמצעות משא ומתן גם אם רוסיה תשאיר בידיה חלק

מאוקראינה. הספרדים, הגרמנים והצרפתים מחולקים באופן פחות או יותר שווה בתמיכתם בשתי האפשרויות.

אירופה משתנה. כתגובה שוללת לתוקפנות הרוסית נטשו שוודיה ופינלנד עשרות שנים של ניטרליות כדי לבקש להצטרף לנאט"ו. לאחר שהתרגלו לשימוש במשא ומתן וב"עוצמה רכה" לטיפול בסכסוכים באירופה, השימוש בפעולה צבאית ישירה בשכונתם הדהימה את האירופאים. תגובתם הייתה להפנות מיליארדי דולרים בסיוע צבאי לאוקראינה ולתקציבי הביטחון שלהם. גרמניה לבדה מתכננת להשקיע 100 מיליארד יורו נוספים לתקציב הביטחון הרגיל, כדי להתמודד עם שנים של תת-השקעה. שיעור קשה נוסף שלמדה אירופה הוא שהם עדיין זקוקים לארצות הברית כדי שתגן עליהם. כל מדינות אירופה יחד הבטיחו יותר מ-50 מיליארד דולר בסיוע לאוקראינה. נכון ל-22 בפברואר 2023, נתנה ארצות הברית 112 מיליארד דולר (ולפי הערכות אחדות קרוב יותר ל-200 מיליארד דולר).

לאחר מלחמת העולם השנייה, על אף שאיננה מצויה באירופה, הייתה ארצות הברית למעצמה העיקרית ביבשת זו. תוכנית "מרשל" לשיקום אירופה והרכבת האווירית לפריצת המצור הסובייטי על ברלין (יוני 1948–מאי 1949) הבהירו זאת. יציאת ארצות הברית מאפגניסטאן, הפניית מוקד המאמץ האמריקני למזרח אסיה ותנועה עממית מועצמת נגד התערבות אמריקנית מעבר ליס, הביאו בעלות ברית רבות של ארצות הברית לתהות אם כוחה דועך. עם זאת,

התגובה האמריקנית לאוקראינה הוכיחה שארצות הברית חזרה לתפקידה כמעצמה אירופית – למעשה, המעצמה המובילה באירופה. קורי שאקה, בכירה לשעבר במשרד ההגנה ובמשרד החוץ של ארצות הברית, וכעת חוקרת במכון המחקר The American Enterprise, טוענת שללא ארצות הברית אירופה לא הייתה מתאחדת במתן הסיוע הנדרש לאוקראינה.

ארצות הברית

פלישת רוסיה לאוקראינה מאיימת על הסדר הבין-לאומי, ועל כן תוצאות המלחמה הן אינטרס לאומי של ארצות הברית – אולי אפילו אינטרס חיוני. ההגמוניה האמריקנית הועילה לעולם כאשר יצרה ביטחון, סחר ויציבות מוניטרית ששירתו את כלל העולם. לדברי קרלה נורלוף מאוניברסיטת טורונטו, מחברת הספר היתרון הגלובלי של אמריקה: הגמוניה אמריקאית ושיתוף פעולה בין-לאומי, המטרייה הביטחונית של ארצות הברית מגנה על בעלות בריתה ומרתיעה יריבים פוטנציאליים, תוך שהיא מאפשרת לה להקרין את כוחה והשפעתה הגלובלית. ארצות הברית גם מעצבת את הכללים והמוסדות של הסחר הבין-לאומי, וכך מקלה על נגישותה לשווקים ולחומרי גלם ברחבי העולם. יתרה מכך, ההגמוניה האמריקנית מיטיבה גם עם מדינות אחרות הנהנות משלום, משגשוג ומשיתוף פעולה בחסותה. לדוגמה מדינה כמו וייטנאם, שאינה בעלת ברית של ארצות הברית, נהנית מנוכחותה כאיזון נגד כוחה העולה של סין.

בעקבות הפלישה זינקה תמיכת ארצות הברית באוקראינה בטור הנדסי. במהלך 2022 העניקה ארצות הברית לאוקראינה סיוע בהיקף של 100–113 מיליארד דולרים. במהלך 2022 סיפקה ארצות הברית מסוקים, טילי נ"מ מסוג סטינגר וטילי נ"ט מסוג ג'ולין, כטמ"מים מסוגים שונים, תותחים מתנייעים ונגררים, רקטות מתקדמות מסוג HIMARS, חימושים מתקדמים להטלה ממטוסים ונשק קל. גם מדינות נאט"ו האחרות סייעו: טורקיה העניקה לאוקראינה כטמ"מים חמושים מסוג ביירקטר; בריטניה שלחה 120 כלי רכב משוריינים; קנדה שלחה שני מטוסי מטוסי תובלה ואוסף נרחב של כלי נשק קל; ספרד, צרפת, מדינות סקנדינביה ומדינות אחרות שלחו ציוד בשווי מיליוני דולרים.

בהמשך המלחמה שלחו מדינות מזרח אירופיות טנקים, נגמ"שים ותותחים, ובמהלך אביב 2023 החלו בריטניה, גרמניה וארצות הברית לשלוח גם טנקים. כעת שוקלות כמה מדינות לשלוח מטוסי קרב מסוג אף-16 מתוצרת ארצות הברית, אולם מכיוון שמדובר במטוס מתוצרת ארצות הברית משלוח זה זקוק לאישור הממשל האמריקני, וזה טרם החליט לאשרו.

בשלב זה של המלחמה עומדות לפני ארצות הברית שלוש דרכי פעולה אפשריות: נסיגה; שמירה על המצב הקיים באמצעות הסדר שיושג באמצעות משא ומתן; סיוע לאוקראינה תוך חיזוק המערכת העולמית.

באפשרות הראשונה תומכת תנועת הבדלנות הגדלה בארצות הברית. הממשל האמריקני כבר התערב במלחמה, אבל כעת יש קבוצה, אומנם עדיין במיעוט, שדורשת נסיגה מאוקראינה. נסיגה בעת הזו אינה רק הפקרה של אוקראינה, אלא נסיגה מהבטחת הסדר העולמי הקיים. לארצות הברית מסורת ארוכה של תפיסת התבדלות מיתר העולם, הגם שבתוך התומכים ברעיון זה יש כמה פלגים שונים.

חלקם תומכים בהתרחקות במעורבות מדינית בעולם הרחב, והתמקדות בענייניה הפנימיים של ארצות הברית על פי הרעיונות שהביע הנשיא הראשון ג'ורג' וושינגטון בנאום הפרידה שלו ב-1776 ("יש לקיים מסחר עם מדינות אחרות אבל להימנע מבריתות איתן, שכן אלה עלולות לגרור אותנו לסכסוכים לא לנו") או נאום "השיכנות הטובה" של הנשיא תאודור רוזוולט ב-1936 (הימנעות מהתערבות בענייניהן הפנימיים של מדינות אחרות, וניטרליות בסכסוכים בין-לאומיים).

כמה מהם, ליברלים בתפיסתם, חששו שהשתתפות במלחמת העולם השנייה תוביל להעצמת הממשל המרכזי ולפגיעה בזכויות הפרט של אזרחי ארצות הברית, וכי אחרי המלחמה זכויות אלה לא תוחזרנה. הפציפיסטים טענו, וטוענים תמיד, כי כל סכסוך יש לפתור בדרכי שלום בלבד. תומכי העצמאות הכלכלית של ארצות הברית טוענים שעליה לבנות משק עצמאי שאינו תלוי במתרחש

ביתר העולם, בעוד מולם היו אלה שניטרליות אמריקנית תבטיח את הסחר הבינלאומי שלה, ותאפשר לה להפוך לאימפריה מסחרית. ממשל הנשיא הנוכחי, ג'ו ביידן, ירש ארצות הברית מפוצלת שבה תומכי ההתבדלות מתנגשים בתומכי המעורבות הבינלאומית. הפיצול ממשיך להתקיים גם בשעה שהממשל מבקש להגדיר מדיניות באוקראינה. הפיצול החריף ביותר הוא בתוך המפלגה הרפובליקנית. שרי החוץ לשעבר, קונדוליסה רייס ומייק פומפאו, נחושים שיש לסייע לאוקראינה. פומפאו אף התבטא שארצות הברית "צריכה לעשות כל מה שאוקראינה מבקשת", כדי להביס את רוסיה. עם זאת, מושל פלורידה המתמודד על ראשות המפלגה לקראת הבחירות הבאות לנשיאות ארצות הברית, רון דסנטיס טען: "אומנם יש לארצות הברית אינטרסים לאומיים חיוניים רבים [...]" אבל להסתבך בסכסוך על בעלות על השטח בין אוקראינה לבין רוסיה אינו אחד מהם".

בחירה באפשרות הנסיגה תציב מכשול גדול למדיניות החוץ העתידית של ארצות הברית. יחד עם הנסיגה הכושלת מאפגניסטאן זה יאותת על חולשה משמעותית שלה, נטישת נאט"ו וויתור על עמדת ההנהגה במערכת העולמית. יריבים מעצמתיים יאתגרו אותה, יפרו נורמות בין-לאומיות מקובלות ותתחזק תעוזתם לנקוט מהלכים כוחניים.

האפשרות השנייה היא גישת "שמור על המצב הקיים". ארצות הברית מוכנה לספק לאוקראינה סיוע כדי שתחזיר את המצב למה

שהיה לפני המלחמה, אך נמנעת ממעשים שעלולים להסלים את המצב. זה המסלול הזהיר יותר. יותר מכול, ארצות הברית שואפת להימנע ממלחמה גרעינית. כמו כן, היא רוצה למנוע הסלמה שתביא כוחות צבאיים מארצות הברית ומנאט"ו ללחימה ישירה עם הכוחות הרוסיים. ארצות הברית תתמוך באוקראינה במלחמה, תוך הבנה שבסופו של דבר תסתיים בהסדר.

בתמיכתה באוקראינה השיגה כבר ארצות הברית רבים מיעדיה. היא הרגיעה את בעלות בריתה, הפגינה נכונות להגן על הסדר הבין-לאומי הקיים, יצרה משטר עיצומים בין-לאומי וקיימה אותו והפרידה את אירופה מתלותה בהספקת נפט וגז מרוסיה. כמו כן, הסיוע הצבאי לאוקראינה עלה לארצות הברית רק כ-5% מתקציב הביטחון השנתי שלה, ובתמורה היא החלישה את כוחה הצבאי והכלכלי של רוסיה.

אם אמריקה תבחר בדרך השלישית – גיבוי מוחלט לאוקראינה עד שזו תגרש את הרוסים מרוב שטחה, אם לא מכולו – היא תציג עמדה נחרצת. זו הזדמנות לחדש את הסדר הבין-לאומי שהיא מנהלת. היא מסוכנת אבל הצלחתה תניב תשואה גדולה יותר. ארצות הברית תוכיח את מעמדה כמעצמת העל העולמית היחידה, כשלצידה מערכת בריתות עמידה, ותוכיח שוב את מעמדה כראשונה בין שוות בברית המערבית. מעצמות אחרות כגון סין ימצאו עצמן בעמדת נחיתות ברורה ויירטעו מעימות עימה. המלחמה תיארך זמן רב יותר, אבל כך גם השלום שיבוא אחריה.

מסקנות

בפלישתה לאוקראינה כשלה רוסיה להשיג את יעדיה הראשוניים. אפילו כעת מתקפת האביב שלה נכשלת עקב ההתנגדות האוקראינית הבלתי מעורערת, התמיכה הבינלאומית באוקראינה, תנאי מזג אוויר קשים, אתגרים לוגיסטיים והתנגדות פנימית. מה שהיה אמור להיות הבקעה של קווי ההגנה של צבא אוקראינה, הפך לקרב ממושך ושוחק על העיר בחמוט. המתקפה הרוסית מוצתה, ולאוקראינה יש את הרצון והיכולת ליטול מחדש את היוזמה ולפתוח במתקפת נגד, כששרשותה ציוד חדש הכולל טנקים חדישים יחסית מסוג ליאופרד-2. סיכוייה של רוסיה לנצח דועכים ולהנהגה הרוסית אין תוכנית סיום הגיונית וסבירה, תחת זאת היא מקווה שהשחיקה ההדדית של כוח האדם בשני הצדדים ועדיפותה בתחום זה יסובבו את מגמת ההתרחשויות לטובתה.

הסדר שיושג באמצעות משא ומתן הוא הדרך הבטוחה והמהירה ביותר לסיים את המלחמה, אולם אף אחד משני היריבים אינו מוכן עדיין ללכת בדרך זו. משום כך המלחמה נמשכת. לרוסיה סיכוי נמוך לשנות את המגמה השלילית עבודה שבה מתקדמת המלחמה, אבל היא מסוגלת לגרור את המלחמה זמן רב כדי להופכה למבחן סבל ממושך ליריביה. במצב זה לארצות הברית ולנאט"ו אין ברירה אלא להמשיך לתמוך באופן מלא באוקראינה. נקיטה בדרך פעולה זו תוביל להצלחה, לאוקראינה משוחררת לחלוטין מרוסיה, או שתכפה על ההנהגה הרוסית לפנות למשא ומתן כשזו תבין שמצבה של רוסיה ממשיך להידרדר.